

[A. C. Normann.]

vi skulle have gjort for længe siden. De nu foreslåede bestemmelser ligner bestemmelserne i en række stater, hvor det relative ulykkestal er langt lavere end vort. Jeg for min del vil være med til at begrænse den effektive hastighed, når der peges på veje og midler hertil, men jeg har endnu ikke set nogen plan, der vil få en bedre virkning undtagen på papiret — og desværre måske til en vis grad også på demagogiens over-drev.

Jeg har lyst til at minde om, at 60 km grænsen, som vi jo kendte indtil for kort tid siden, ikke overholdtes af nogen, men forårsagede omfattende skade hvad angår den almindelige lovrespekt, noget, vi vil komme til at lide under i årevis, og som viser sig ved, at andre færdselsregler selvfølgelig nu ignoreres på samme måde, i modsætning til f. eks. i Sverige og England, hvor færdselslovsrespekten ikke er blevet undergravet på samme måde som her. At der stod 60 km i loven betød på landevejene en gennemsnitsfart på f. eks. 80 km, og kommer der til at stå 80 km i loven, som foreslået af et mindretal, vil det efter min bedste overbevisning sige 100 km eller en eller anden hastighed der i nærheden ude på landevejen. Men selv de 90 km, under hvilken hastighed politiet i henhold til mindretallets forslag ikke ville notere hurtigkørere, da man altid må regne med en margin, er en ganske uforsvarlig fart mange steder, også udenfor byerne.

Man kan så sige: ja, men lovens andre paragraffer forbyder altid en i det enkelte tilfælde uforsvarlig kørsel, hvilket er rigtigt, men en hastighedsgrænse ved 80 km, legaliseret af politiet til 90 km, svækker de andre paragraffer betydeligt. En maksimalgrænse har en tilbøjelighed til at trække minimumshastigheden op mod sig og dermed til at forøge gennemsnitsfarten i stedet for at nedsætte den. Skal vi have en hastighedsgrænse, må den altså, hvis ikke den skal koste menneskeliv, sættes lavere end til 80 km og så overvåges af et flere hundredtalletigt korps af betjente.

Med hensyn til straf for kørsel under farlig fysisk påvirkning, d. v. s. påvirkning af spiritus eller narkotika — svenskerne har nu et meget bedre udtryk end vi, i hvert fald et meget stærkere udtryk, når talen

er om spritbilister, de kalder dem „rattfyllerister“ — ja, jeg kunne også medtage træthed, da er bestemmelserne blevet skærpet, hvad jeg tror vil vække tilfredshed i befolkningen, ikke mindst den betydeligt strengere kurs overfor sprittrafikanter,

Jeg har været inde i mange overvejelser af, om jeg skulle gå med til at anbefale faste promillegrænser, hvad egentlig flere i det radikale venstre havde sympati for, men efter at det er oplyst, med hvilken vægt alkoholpromillen indgår i domsafgørelserne allerede nu, og efter at have fået den opfattelse, at fejltagelser ikke kan afvises, samt efter at have fundet, at den kliniske prøve sammen med blodpromillen udgjorde det sikreste bedømmelsesgrundlag, har gruppens flertal — enkelte medlemmer af gruppen reserverer sig deres stilling eller vil stemme for mindretallets forslag — ment det rettest at støtte regeringsforslaget, idet vi iøvrigt har været med til at kræve kursen skærpet. Ulykkernes antal viser, at noget sådant er en nødvendighed.

Vi har sluttet os til det ret betydelige mindretal, der støtter de sagkyndiges betænkning med hensyn til de krav, der må stilles for at opnå førerbevis. Af principielle grunde samt af en række praktiske hensyn mener vi ikke, det bør være statsmagtens interesse at afgøre, hvorledes en aspirant til førerbeviset har lært sine færdigheder. Hovedsagen bør være, at det dokumenteres tilbørligt overfor statens ansvarlige repræsentant, den motorsagkyndige eller politiet, at eleven faktisk kan køre tilstrækkelig sikkert. Og for at forbedre kørekortets betydning er vi i udvalget enedes om, at kravene til selve køreprøven bør skærpes. Det har været en alvorlig mangel ved prøverne hidtil, at eleverne ikke i tilstrækkelig grad er blevet prøvet i egentlig landevejskørsel, overhalinger o. s. v. Det er jo egentlig uforsvarligt, at elever sendes ud i færdslen uden nogensinde at have kørt med mere end 30—35 km hastighed og ofte uden praktisk vejledning i at undgå de egentlige risikokilder.

Jeg tillod mig ved første behandling at kaste den tanke ind i debatten, at man som et led i lovens forsikringsbestemmelser skulle gøre en vis selvrisiko obligatorisk, fordi jeg fandt det forkert, at man kan forsikre sig på en sådan måde, at man ganske gratis for en selv kan kvæste mennesker og molestere